

сень, и никой не можаше да разгадай що мысли, ако не кажаше той самъ.

Облѣкло-то му бѣше отъ кашень платъ, потури узети, чървень поясъ широко опасанъ, на кого бѣше препасанъ мишинень силѣлѣкъ, въ кой бѣхъ затыкнати два пицова съ кремьци и надъ тѣхъ ся бѣляше бѣло-чѣрѣненъ ножъ съ позлатены черени между кокала.

Коня му бѣше черъ, кѣто врапа, и вѣрвѣше рахванъ; надъ главѣ-тѣ му стѣрчахъ малки-тѣ му остри уши, кои бѣхъ исправени на горѣ кѣто стрѣли. Тѣ ся мърдахъ ту назадъ, ту напредъ; очи-тѣ му бѣхъ черни вселени и издадени на вѣнъ кѣто ябълки; носа му тънѣкъ съ широки отворени ноздри, — това сячко-то го показваше, че е отъ добръ сой. Черна-та му грыва ся вѣяше отъ лѣвѣ-тѣ странѣ и между уши-тѣ му ся перяше черна китка отъ грыва-тѣ му.

На двѣ-тѣ страни на уста-та му, дѣто бѣше заханѣлъ чиличнѣ-тѣ юзѣхъ, бѣляхъ ся два топа пѣна. Той вѣрвѣше и прѣхваше, като че бѣше за нѣщо разгитѣненъ

Сѣдло то на кое сѣдѣше пѣтника бѣше турско; на задній кашъ висѣхъ примѣтѣлти мишинѣ-дисаги, а надъ тѣхъ превързанъ бозавъ ямурлукъ. На предній кашъ бѣхъ укачени два кубурлуди отъ мишинѣ, въ кои ся сиѣяхъ чела-та на два желѣзно-чели кубура.

Пѣтника достигна до Янтрѣ, коя течаше быстра и лѣкатушна. Като отсѣдна, поразведи коня мако и го напои на бѣло-каменный бродъ. Коня не пи много, и, догѣ ся напѣе, два три пѣтя си издога главѣ-тѣ и глѣдаше склѣнитѣ брѣгове, кои ся зеленѣяхъ като зелено кадифе. —

„Напѣй ся Вранчо, рѣче пѣтника, и го потупа по врата, че скоро ще си починѣшь и ще ся напасѣшь съ тѣлѣтъ трѣвѣхъ, на коиѣ сѣмето е донесено отъ быстра-тѣ бързѣ Янтрѣ отъ старѣ планинѣ.“